

Sygn. akt V Kz 457/21

PR Ds. 71.2021

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Macieja Ołubka

po rozpoznaniu w sprawie **S. S.**, syna M.
i M. z domu K., urodzonego dnia (...) w K.,

podejrzanego o czyn z art. 279 k.k. i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Łęczycy dnia 7 kwietnia 2021 roku

o przedłużeniu stosowania wobec podejrzanego S. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia

12 lipca 2021 roku

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k.,
art. 275 § 1 i § 2 k.p.k.

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

1. uchylić stosowany wobec podejrzanego S. S. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania,
2. zastosować wobec podejrzanego S. S. dozór Policji z obowiązkiem stawiennictwa raz w tygodniu we właściwej dla miejsca zamieszkania jednostce Policji.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2021 roku Sąd Rejonowy w Łęczycy na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył stosowanie wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 12 lipca 2021 roku.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając relewantne naruszenie przepisów postępowania, to jest:

- art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. poprzez przedłużenie tymczasowego aresztowania mimo braku obawy matactwa,
- art. 7 i 249 § 1 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że dowody zebrane w sprawie wskazują na duże prawdopodobieństwo, iż popełnił on zarzucane mu przestępstwo,

- art. 251 § 3 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wystarczające byłoby zastosowanie innego środka przymusu,

- art. 263 § 2 k.p.k. poprzez przewlekłe prowadzenie postępowania przygotowawczego.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i zastosowanie wolnościowych środków prewencji procesowej.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie jest częściowo zasadne.

Słuszny jest zarzut obrazy art. 263 § 2 k.p.k. Naruszenie normy miało oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia. Skutkowało bowiem przedłużeniem stosowania izolacyjnego środka przymusu przy niespełnieniu wszystkich warunków określonych przez ustawodawcę.

Warunkiem przedłużenia tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym jest oprócz spełnienia przesłanek z art. 249 § 1 k.p.k.

i art. 258 k.p.k., przy braku przeszkód z art. 259 k.p.k., wystąpienie przesłanki szczególnej w postaci niemożności ukończenia postępowania przygotowawczego w dotychczas określonym terminie „ze względu na szczególne okoliczności sprawy” (art. 263 § 1 k.p.k.) /G. Krysztofiuk, w: D. Drajewicz (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 263, 2020, Legalis/.

Część motywacyjna skarżonego orzeczenia nie zawiera odniesienia się do przedmiotowej przesłanki. Może to wskazywać, że Sąd Rejonowy pominął w procesie decyzyjnym jeden z kluczowych warunków zastosowania instytucji z art. 263 § 2 k.p.k.

Dostrzec wypada, że uzasadnienie „wymusza samokontrolę sądu, który musi wykazać, że orzeczenie jest materialnie i formalnie prawidłowe oraz odpowiada wymogom sprawiedliwości, dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem, jest podstawą kontroli zewnętrznej przez organy wyższych instancji, służy indywidualnej akceptacji orzeczenia, umacnia zaufanie społeczne i demokratyczną kontrolę wymiaru sprawiedliwości, a więc wzmacnia bezpieczeństwo prawne” (wyrok SA w Krakowie z 16.12.2013r., II AKa 153/13). Standard ten winno w szczególności spełniać orzeczenie skutkujące pozbawieniem wolności.

Powodem przedłużenia izolacyjnego środka przymusu nie może być konieczność przeprowadzenia podstawowych czynności postępowania przygotowawczego, niezbędnych do realizacji jego celów opisanych w art. 297 § 1 k.p.k. Zbieranie materiału dowodowego jest istotą każdego postępowania przygotowawczego i służy realizacji jego celów i tym samym nie może być równoznaczne ze „szczególnymi okolicznościami sprawy” (postanowienie SA w Krakowie z 12.12.2013r., II AKz 492/13, Lex 1409142).

Szczególną okolicznością nie może być także samo stwierdzenie, że zachodzi potrzeba zbierania kolejnych dowodów, po to by wyjaśnić wszystkie istotne okoliczności sprawy oraz ewentualnie przereagować treść przedstawionych podejrzanemu zarzutów (postanowienie SN z 12.3.2009r., WZ 15/09, OSNKW 2009, nr 7, poz. 52).

Sąd Rejonowy uzasadnił przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania koniecznością „uzyskania odpowiedzi z KPP I.

w związku z podejrzeniem kradzieży katalizatorów, uzyskania odpowiedzi z KPP B. w związku z podejrzeniem kradzieży biżuterii, podjęcia decyzji w zakresie uzupełnienia podejrzanym zarzutów, przeprowadzenia badania sądowo psychiatrycznego współpodejrzanego oraz przeprowadzenia czynności końcowych w sprawie” (k. 10 uzasadnienia).

Żadna z wymienionych przez Sąd I instancji czynności nie wykracza poza podstawowy zakres czynności dowodowych. Nie wiąże się też z czasochłonnością.

Prokurator we wniosku o przedłużenie nie uzasadnił w żaden sposób, dlaczego niemożliwe było przeprowadzenie postulowanych czynności w dotychczas określonym terminie stosowania środka przymusu. Organ postępowania przygotowawczego uchybił tym samym treści § 185 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. – Regulaminowi wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury („we wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania przytacza się okoliczności, które przemawiają za koniecznością przedłużenia tego środka zapobiegawczego na podstawie prawnej powołanej we wniosku”).

Nieporozumieniem jest przy tym powoływanie konieczności przeprowadzenia badania psychiatrycznego innego podejrzanego. Kwestia poczytalności innego uczestnika procesu nie dotyczy przecież S. S..

Bezzasadny jest zarzut braku quantum dowodów wystarczających dla stosowania środka zapobiegawczego. Dość wspomnieć, iż obciążają podejrzanego wyjaśnienia współpodejrzanych i jego początkowe enuncjacje procesowe, w których przyznał się i wziął udział w eksperymencie procesowym.

Wobec przyjęcia, że stosowanie tymczasowego aresztowania powinno ustać, Sąd Okręgowy nie odnosi się do pozostałych zarzutów (art. 436 k.p.k.).

Mając jednak na uwadze fakt, że materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanych czynów, uwzględniając rodzaj, charakter i nasilenie obaw z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. (utrwalenie kluczowych dowodów), celem zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji.

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.